



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. januára 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Hospodárska a menová politika – Článok 2 ods. 1 a článok 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ – Menová politika – Výlučná právomoc Únie – Článok 128 ods. 1 ZFEÚ – Protokol (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky – Článok 16 prvý odsek – Pojem ‚zákonné platidlo‘ – Účinky – Povinnosť akceptovať eurobankovky – Nariadenie (ES) č. 974/98 – Možnosť členských štátov stanoviť obmedzenia platieb prostredníctvom eurobankoviek a euromincí – Podmienky – Regionálna právna úprava vylučujúca platenie úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie regionálnemu verejnoprávnemu vysielateľovi v hotovosti“

V spojených veciach C-422/19 a C-423/19,

ktorej predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Nemecko) z 27. marca 2019 a doručené Súdnemu dvoru 31. mája 2019, ktoré súvisia s konaniami:

Johannes Dietrich (C-422/19),

Norbert Häring (C-423/19)

proti

Hessischer Rundfunk,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras a N. Piçarra, sudcovia T. von Danwitz, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, C. Lycourgos, P. G. Xuereb (spravodajca), L. S. Rossi a I. Jarukaitis,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: D. Dittert, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. júna 2020,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- J. Dietrich a N. Häring, v zastúpení: C. A. Gebauer, Rechtsanwalt,
- Hessischer Rundfunk, v zastúpení: H. Kube, profesor práva,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a S. Eisenberg, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

- francúzska vláda, v zastúpení: E. de Moustier a A. Daly, splnomocnené zástupkyne,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Baquero Cruz a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,
- Európska centrálna banka (ECB), v zastúpení: M. Rötting, F. Malfrère, C. Kroppenstedt a R. Aragón Plaza, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 29. septembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 2 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ, článku 128 ods. 1 tretej vety ZFEÚ, článku 16 prvého odseku Protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky (Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 230, ďalej len „Protokol o ESCB a ECB“) a článku 10 nariadenia Rady (ES) č. 974/98 z 3. mája 1998 o zavedení eura (Ú. v. ES L 139, 1998, s. 1; Mim. vyd. 10/001, s. 111).
- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci dvoch sporov medzi jednak pánom Johannesom Dietrichom (vec C-422/19) a jednak pánom Norbertom Häringom (vec C-423/19) proti Hessischer Rundfunk (verejnoprávny vysielateľ spolkovej krajiny Hesensko, Nemecko) vo veci platenia úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie dlžnej tomuto vysielateľovi.

Právny rámec

Právo Únie

Protokol o ESCB a ECB

- 3 Článok 16 prvý odsek Protokolu o ESCB a ECB znie takto:

„V súlade s článkom 128 ods. 1 Zmluvy o [FEÚ] Rada guvernérov má výlučné právo povoliť vydávanie eurobankoviek v Únii. Tieto bankovky môžu vydávať Európska centrálna banka [(ECB)] a národné centrálné banky. Bankovky vydané ECB a národnými centrálnymi bankami sú jedinými bankovkami, ktoré majú v Únii postavenie zákonného platidla.“

Nariadenie č. 974/98

- 4 Odôvodnenie 19 nariadenia č. 974/98 stanovuje:

„keďže bankovky a mince denominované v národnej menovej jednotke strácajú postavenie zákonného platidla najneskôr šesť mesiacov po skončení prechodného obdobia; keďže obmedzenia platieb v bankovkách a minciach, zavedené členskými štátmi z verejných dôvodov, nie sú nezlučiteľné s postavením zákonného platidla eurobankoviek a euromincí za predpokladu, že existujú iné právne prostriedky na vyrovnávanie peňažných pohľadávok.“

5 Podľa článku 10 tohto nariadenia:

„Od 1. januára 2002 ECB a centrálné banky účastníckych členských štátov uvedú do obehu bankovky označené v euro. Bez toho, aby bol dotknutý článok 15, tieto bankovky označené v euro budú jediné bankovky, ktoré majú postavenie zákonného platidla vo všetkých týchto členských štátoch.“

6 Podľa článku 11 uvedeného nariadenia:

„Od 1. januára 2002 účastnícke členské štáty vydajú mince označené v euro alebo centoch a vyhovujúce nominálnym hodnotám a technickým špecifikáciám, ktoré môže stanoviť Rada v súlade s druhou vetou článku [128] ods. 2 [ZFEÚ]. Bez toho, aby bol dotknutý článok 15, tieto mince sú jedinými mincami, ktoré majú vo všetkých týchto členských štátoch postavenie zákonného platidla. S výnimkou vydávajúceho orgánu a osôb osobitne určených vnútroštátnymi právnymi predpismi vydávajúceho členského štátu, žiadna strana nie je povinná prijať pri akejkoľvek jednej platbe viac ako 50 mincí.“

Odporúčanie 2010/191/EÚ

7 Odôvodnenia 1 až 4 odporúčania Komisie 2010/191/EÚ z 22. marca 2010 o rozsahu a účinkoch eurobankoviek a euromincí ako zákonného platidla (Ú. v. EÚ L 83, 2010, s. 70) znejú takto:

„(1) Štatút zákonného platidla eurobankoviek sa ustanovuje v článku 128 [ZFEÚ] v kapitole o menovej politike. Podľa článku 3 ods. 1 písm. c) [ZFEÚ] má Únia výlučnú právomoc v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro (ďalej len ‚zúčastnené členské štáty‘).

(2) V súlade s článkom 11 nariadenia [č. 974/98] môžu byť euromincami len tie, ktoré majú štatút zákonného platidla v zúčastnených členských štátoch.

(3) V súčasnosti v eurozóne prevláda neistota, pokiaľ ide o rozsah zákonného platidla a jeho účinky.

(4) Toto odporúčanie sa zakladá na hlavných záveroch správy vypracovanej pracovnou skupinou, ktorú tvoria zástupcovia z ministerstiev financií a národných centrálnych bánk eurozóny.“

8 Body 1 až 4 tohto odporúčania uvádzajú:

„1. Spoločné vymedzenie zákonn[é]ho platidla

Ak existuje povinnosť platiť, zákonne platidlo – eurobankovky a euromince – by malo znamenať:

a) Povinné akceptovanie:

Príjemca povinnosti platby nemôže odmietnuť eurobankovky a euromince, okrem prípadu, ak sa strany dohodli na inom spôsobe platby.

b) Akceptovanie nominálnej hodnoty:

Peňažná hodnota eurobankoviek a euromincí sa rovná sume uvedenej na bankovkách a minciach.

c) Možnosť splniť povinnosť platby:

Dlžník môže splniť povinnos[ť] platby tým, že ponúkne veriteľovi eurobankovky a euromince.

2. Akceptovanie eurobankoviek a euromincí v maloobchodných transakciách:

Akceptovanie eurobankoviek a euromincí ako platobných prostriedkov v maloobchodných transakciách by malo byť pravidlom. Odmietnutie by teda malo byť možné len na základe opodstatnených dôvodov spojených so ‚zásadou konania v dobrej viere‘ (napríklad maloobchodník nedisponuje mincami).

3. Akceptovanie bankoviek vysokej nominálnej hodnoty v maloobchodných transakciách

Bankovky s vysokou nominálnou hodnotou by sa v maloobchodných transakciách mali ako platobné prostriedky akceptovať. Odmietnutie by teda malo byť možné len na základe opodstatnených dôvodov spojených so ‚zásadou konania v dobrej viere‘ (napríklad ak je nominálna hodnota bankovky neprimeraná k sume, ktorú dlžník dlhuje veriteľovi).

4. Absencia dodatočných poplatkov za používanie eurobankoviek a euromincí

Za používanie eurobankoviek a euromincí by sa nemali platiť dodatočné poplatky.“

Nemecké právo

- 9 § 14 ods. 1 Gesetz über die Deutsche Bundesbank (zákon o Spolkovej banke Nemecka) v znení z 22. októbra 1992 (BGBl. 1992 I, s. 1782) v znení zákona zo 4. júla 2013 (BGBl. 2013 I, s. 1981, ďalej len „BBankG“) stanovuje:

„Bez toho, aby bol dotknutý článok 128 ods. 1 ZFEÚ, Deutsche Bundesbank [Spolková banka Nemecka] má výlučné právo vydávať bankovky v rámci uplatňovania tohto zákona. Eurobankovky sú jediným platobným prostriedkom s neobmedzeným postavením zákonného platidla. ...“

- 10 § 2 ods. 1 Rundfunkbeitragsstaatsvertrag (štátna zmluva o úhrade za rozhlasové a televízne vysielanie) z 15. až 21. decembra 2010 v znení vyplývajúcom z Fünftehnter Rundfunkänderungsstaatsvertrag (15. dodatok k štátnej zmluve o rozhlasovom a televíznom vysielaní), ktorú ratifikovala spolková krajina Hesensko (Nemecko) zákonom z 23. augusta 2011 (GVBl. I, s. 382, ďalej len „RBStV“) stanovuje:

„V súkromnej sfére sa úhrada za rozhlasové a televízne vysielanie platí za každý byt a povinnosť platiť úhradu vzniká užívateľovi bytu (platiteľ úhrady).“

- 11 § 7 ods. 3 RBStV spresňuje:

„Úhrada za rozhlasové a televízne vysielanie sa platí za každý mesiac. Platí sa v polovici trojmesačného obdobia za príslušné obdobie troch mesiacov.“

- 12 § 9 ods. 2 RBStV stanovuje:

„Príslušný Landesrundfunkanstalt [regionálny vysielateľ] je oprávnený, aby prostredníctvom štatútu [„Satzung“] stanovil spôsoby postupu

...

(2) týkajúce sa platenia úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie, oslobodenie od nej alebo jej zníženie.

...“

13 § 10 RBStV stanovuje:

„...“

2. Úhrada za rozhlasové a televízne vysielanie sa platí príslušnému regionálnemu vysielateľovi ako dlh splatný u veriteľa ...

...

5. Výšku nezaplatených úhrad za rozhlasové a televízne vysielanie stanoví príslušný regionálny vysielateľ. ...“

14 § 10 ods. 2 Satzung des Hessischen Rundfunks über das Verfahren zur Leistung der Rundfunkbeiträge (štatút verejnoprávneho vysielateľa spolkovej krajiny Hesensko o spôsobe platby úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie) z 5. decembra 2012 (ďalej len „štatút o spôsoboch platby“), ktorý bol prijatý na základe § 9 ods. 2 RBStV, stanovuje:

„Osoba povinná zaplatiť úhradu za rozhlasové a televízne vysielanie nemôže túto úhradu zaplatiť v hotovosti, ale iba prostredníctvom týchto platobných spôsobov:

(1) automatickým priamym SEPA inkasom;

(2) bežným bankovým prevodom;

(3) bankovým prevodom na základe trvalého platobného príkazu.“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

15 Páni Dietrich a Häring, užívatelia bytov v geografickej oblasti verejnoprávneho vysielateľa spolkovej krajiny Hesensko, navrhli tomuto vysielateľovi možnosť zaplatiť úhradu za rozhlasové a televízne vysielanie dlžnú podľa § 2 ods. 1 RBStV za druhý štvrťrok 2015 a prvý štvrťrok 2016 v hotovosti.

16 Verejnoprávny vysielateľ spolkovej krajiny Hesensko tento návrh zamietol z dôvodu, že § 10 ods. 2 štatútu o spôsoboch platby stanovuje, že uvedenú úhradu nemožno platiť v hotovosti, ale musí sa zaplatiť prostredníctvom inkasa, bežného bankového prevodu alebo trvalého platobného príkazu, a zaslal im platobné výmery stanovujúce nedoplatky na úhrade za rozhlasové a televízne vysielanie, ako aj úroky z omeškania.

17 Žalobcovia vo veci samej podali proti týmto platobným výmerom žaloby o neplatnosť. Rozsudkami z 31. októbra 2016 Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Správny súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) ich žaloby zamietol. Rozsudkami z 13. februára 2018 Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Hesensko, Nemecko) zamietol ich odvolania proti týmto rozsudkom.

18 Žalobcovia vo veci samej podali proti daným rozsudkom opravný prostriedok „Revision“ na vnútroštátny súd, Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Nemecko). Vo svojich opravných prostriedkoch tvrdili, že § 14 ods. 1 druhá veta BBankG, ako aj článok 128 ods. 1 tretia veta ZFEÚ stanovujú absolútnu a neobmedzenú povinnosť akceptovať eurobankovky ako prostriedok na vyrovnávanie peňažných pohľadávok. Podľa žalobcov vo veci samej, túto povinnosť možno obmedziť iba zmluvnou dohodou medzi stranami alebo z dôvodu splnomocnenia vyplývajúceho zo spolkového zákona alebo z práva Únie. Naopak, neexistuje žiadny dôvod praktickej povahy, ako je v prejednávanej veci veľký počet platiteľov, ktorý by bol dôvodom na jej neuplatnenie.

- 19 Vnútroštátny súd na úvod zdôrazňuje, že opravné prostriedky „Revision“ treba z hľadiska vnútroštátneho práva považovať za prípustné. V tejto súvislosti spresňuje, že vylúčenie možnosti platiť úhradu za rozhlasové a televízne vysielanie prostredníctvom eurobankoviek, ktoré vyplýva zo štatútu o spôsoboch platby, porušuje ustanovenie spolkového práva vyššej právnej sily, konkrétne § 14 ods. 1 druhú vetu BBankG. Úvahy týkajúce sa štruktúry tohto ustanovenia a najmä jeho vzniku, ako aj jeho ducha a účelu svedčia totiž v prospech výkladu uvedeného ustanovenia v tom zmysle, že ukladá verejným orgánom povinnosť akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou. V nemeckom spolkovom práve neexistuje nijaká výnimka z tejto povinnosti pre prípady hromadného výberu, ako je výber úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie, o ktorý ide vo veci samej. Vnútroštátny súd spresňuje, že nemá dôkazy o tom, že by možnosť zaplatiť úhradu za rozhlasové a televízne vysielanie v hotovosti ohrozovalo poskytovanie finančných prostriedkov vysielateľom zakotvenú v ústavnom práve.
- 20 Za uvedených okolností sa vnútroštátny súd domnieva, že v sporoch vo veciach samých vznikajú tri otázky, ktoré si vyžadujú, aby o nich Súdny dvor rozhodol v prejudiciálnom konaní.
- 21 V prvom rade sa vnútroštátny súd pýta na súlad § 14 ods. 1 druhej vety BBankG s výlučnou právomocou Únie v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, na základe článku 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ, keďže podľa článku 2 ods. 1 ZFEÚ iba Únia môže v tejto oblasti vykonávať legislatívnu činnosť a prijímať právne záväzné akty.
- 22 V tejto súvislosti uvádza, že Zmluva o FEÚ neobsahuje žiadnu definíciu pojmu „menová politika“, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, a dodáva, že nie je schopný rozhodnúť, či výlučná právomoc Únie v oblasti menovej politiky zahŕňa aj úpravu právnych dôsledkov spojených s postavením eurobankoviek ako zákonného platidla a najmä stanovenie povinnosti verejných orgánov akceptovať eurobankovky.
- 23 Vnútroštátny súd poznamenáva, že povinnosť verejných orgánov akceptovať eurobankovky sa netýka cieľa menovej politiky spočívajúceho v udržaní cenovej stability a nemá priamy vzťah k nástrojom, ktoré primárne právo uvádza na dosahovanie tohto cieľa. Konkrétne právomoc priznaná článkom 128 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorej sú ECB a národné centrálné banky oprávnené vydávať eurobankovky, nie je touto povinnosťou obmedzená alebo zmenená. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že judikatúru Súdneho dvora možno vykladať v tom zmysle, že právne úpravy, ktoré sa týkajú účinkov postavenia eurobankoviek ako zákonného platidla, a teda fungovania peňažného styku, patria do oblasti menovej politiky. Okrem toho nie je vylúčené, že takáto právna úprava ako opatrenie potrebné na používanie eura ako jednotnej meny môže byť založená na článku 133 ZFEÚ, a teda že ju možno v súlade s článkom 2 ods. 1 a 6 ZFEÚ považovať za úpravu, ktorá patrí do výlučnej právomoci Únie.
- 24 V druhom rade vnútroštátny súd zdôrazňuje, že otázka, či vzhľadom na výlučnú právomoc Únie v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, je vnútroštátny zákonodarca oprávnený prijať také ustanovenie, akým je § 14 ods. 1 druhá veta BBankG, nie je položená v prípade, ak je podľa práva Únie zakázané, aby verejné orgány členského štátu odmietali prijímať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou. Za tohto predpokladu by bol § 10 ods. 2 štatútu o spôsoboch platby v rozpore s právom Únie.
- 25 V tejto súvislosti vnútroštátny súd pripomína, že v súlade s článkom 128 ods. 1 treťou vetou ZFEÚ, článkom 16 prvým odsekom treťou vetou Protokolu o ESCB a ECB, ako aj článkom 10 druhou vetou nariadenia č. 974/98 eurobankovky sú jedinými bankovkami, ktoré majú v Únii postavenie zákonného platidla. Povinnosť akceptovať eurobankovky však zjavne nevyplýva z pojmu „zákonné platidlo“, ktorý nie je definovaný ani v Zmluve o FEÚ, ani v protokole o ESCB a ECB, ako ani v nariadení č. 974/98. Odôvodnenie 19 tohto nariadenia poukazuje podľa neho iba na to, že z pohľadu normotvorcu Únie sa obmedzenia možnosti platby v hotovosti samy osebe nedotýkajú postavenia eurobankoviek a euromincí ako zákonného platidla.

- 26 Vnútroštátny súd tiež pripomína, že bod 1 odporúčania 2010/191, nazvaný „Spoločné vymedzenie zákonného platidla“, stanovuje, že postavenie eurobankoviek a euromincí ako zákonného platidla musí okrem určitých výnimiek zahŕňať najmä ich „povinné akceptovanie“ príjemcom peňažnej povinnosti. Vnútroštátny súd však zdôrazňuje, že v súlade s článkom 288 piatym odsekom ZFEÚ odporúčania vydané inštitúciami nie sú záväzné, takže význam, aký treba priznať tomuto odporúčaniam, je neistý.
- 27 Napokon sa vnútroštátny súd domnieva, že odpoveď na otázku, či vzhľadom na výlučnú právomoc Únie v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, bol nemecký zákonodarca oprávnený prijať § 14 ods. 1 druhú vetu BBankG, nie je na vyriešenie sporov vo veciach samých nevyhnutná ani vtedy, ak vnútroštátne pravidlo stanovujúce povinnosť akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou, možno uplatniť, pokiaľ Únia nevykonala svoju výlučnú právomoc. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že súčasná judikatúra Súdneho dvora mu neumožňuje určiť, či ide o taký prípad.
- 28 Za týchto okolností Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Bráni výlučná právomoc, ktorú má Únia podľa článku 2 ods. 1 v spojení s článkom 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ v oblasti menovej politiky vo vzťahu k tým členským štátom, ktorých menou je euro, právnomu aktu jedného z týchto členských štátov, ktorým sa stanovuje povinnosť verejných orgánov členského štátu akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou?
2. Obsahuje postavenie eurobankoviek ako zákonného platidla, stanovené v článku 128 ods. 1 tretej vete ZFEÚ, v článku 16 ods. 1 tretej vete Protokolu [o ESCB a ECB], ako aj v článku 10 druhej vete nariadenia [č. 974/98], zákaz vzťahujúci sa na verejné orgány členského štátu odmietnuť splnenie peňažnej povinnosti uloženej verejnou mocou takýmito bankovkami, alebo ponecháva právo Únie priestor pre ustanovenia, ktoré vo vzťahu k určitým peňažným povinnostiam uloženým verejnou mocou vylučujú platbu v eurobankovkách?
3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku a zápornej odpovede na druhú otázku, možno uplatniť právny akt členského štátu, ktorého menou je euro, prijatý v oblasti výlučnej právomoci Únie týkajúci sa menovej politiky, pokiaľ a dovedy, kým Únia nevykonala svoju výlučnú právomoc?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a tretej otázke

- 29 Svojou prvou a treťou otázkou, na ktoré treba odpovedať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bez ohľadu na akýkoľvek výkon výlučnej právomoci Úniou v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, bráni právnej úprave členského štátu, ktorou sa stanovuje povinnosť verejných orgánov členského štátu akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou.
- 30 Na úvod treba uviesť, že Európska komisia, verejnoprávny vysielateľ spolkovej krajiny Hesensko a ECB vo svojich písomných pripomienkach vyjadrili pochybnosti o výklade § 14 ods. 1 druhej vety BBankG uplatňovanom vnútroštátnym súdom, podľa ktorého toto ustanovenie ukladá verejným orgánom povinnosť akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou. Tento výklad sa totiž odchyľuje od znenia uvedeného ustanovenia, ktoré stanovuje len to, že eurobankovky sú jediným platobným prostriedkom s neobmedzeným postavením zákonného platidla.

- 31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pokiaľ ide o výklad ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku, Súdny dvor sa v zásade musí oprieť o posúdenie vyplývajúce z návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Podľa ustálenej judikatúry Súdny dvor totiž nemá právomoc vykladať vnútroštátne právo členského štátu [rozsudok zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 62 a citovaná judikatúra].
- 32 Za týchto podmienok bude potrebné na prvú prejudiciálnu otázku odpovedať s prihliadnutím na predpoklad, že § 14 ods. 1 druhá veta BBankG ukladá verejným orgánom povinnosť akceptovať eurobankovky pri plnení peňažných povinností uložených verejnou mocou.
- 33 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 3 ods. 1 písm. c) ZFEÚ má Únia výlučnú právomoc v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro.
- 34 Treba tiež pripomenúť, že Zmluva o FEÚ neobsahuje presné vymedzenie pojmu „menová politika“, no vo svojich ustanoveniach týkajúcich sa uvedenej politiky vymedzuje ciele tejto politiky a súčasne prostriedky, ktoré má Európsky systém centrálnych bánk (ESCB) na jej uplatňovanie (rozsudok z 11. decembra 2018, Weiss a i., C-493/17, EU:C:2018:1000, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).
- 35 Za týchto okolností treba uviesť, že ustanovenia Zmluvy o FEÚ týkajúce sa menovej politiky sa nachádzajú v hlave VIII tretej časti tejto Zmluvy, nazvanej „Hospodárska a menová politika“.
- 36 Článok 119 ZFEÚ, ktorý je úvodným článkom tejto hlavy, v odseku 1 uvádza, že činnosti členských štátov a Únie zamerané na splnenie cieľov zahŕňajú, ako to vyplýva z ustanovení Zmlúv, prijatie hospodárskej politiky, ktorá je založená na úzkej koordinácii hospodárskych politík členských štátov na vnútornom trhu a na stanovení spoločných cieľov a ktorá sa uskutočňuje v súlade s princípmi otvoreného trhového hospodárstva s voľnou hospodárskou súťažou. Tento istý článok v odseku 2 spresňuje, že tieto činnosti zahŕňajú jednotnú menu euro, stanovenie a vykonávanie jednotnej menovej a devízovej politiky, základným cieľom ktorých je udržať cenovú stabilitu a podporovať všeobecné hospodárske politiky Únie bez poškodzovania tohto cieľa v súlade s princípmi otvoreného trhového hospodárstva s voľnou hospodárskou súťažou.
- 37 Ako uviedol generálny advokát v bode 59 svojich návrhov, z článku 119 ods. 2 ZFEÚ vyplýva, že činnosti členských štátov a Únie zahŕňajú tri prvky, a to jednotnú menu (euro), stanovenie a vykonávanie jednotnej menovej politiky, ako aj stanovenie a vykonávanie jednotnej devízovej politiky.
- 38 Pojem „menová politika“ sa preto neobmedzuje na svoje uskutočňovanie, ktoré podľa článku 127 ods. 2 prvej zarážky ZFEÚ predstavuje jednu zo základných úloh ESCB, ale zahŕňa aj regulačný rozmer, ktorého cieľom je zaručiť postavenie eura ako jednotnej meny.
- 39 Takýto výklad pojmu „menová politika“ je podporený hlavným cieľom tejto politiky, ako vyplýva z článku 127 ods. 1 a článku 282 ods. 2 ZFEÚ, a to udržať cenovú stabilitu. Ako totiž v podstate uviedol generálny advokát v bode 66 svojich návrhov, ak by postavenie eura ako jednotnej meny mohlo byť chápané odlišne a upravené odlišnými pravidlami v členských štátoch, ktorých menou je euro, bola by spochybnená jedinečnosť jednotnej meny, a tak by bol tento cieľ, ktorým je udržať cenovú stabilitu, vážne ohrozený.
- 40 Tento výklad pojmu „menová politika“ potvrdzuje aj znenie článkov 128 a 133 ZFEÚ uvedených v kapitole 2 hlavy VIII tretej časti Zmluvy o FEÚ, ktoré možno považovať za ustanovenia menového práva súvisiace s postavením eura ako jednotnej meny.
- 41 Pokiaľ ide o článok 128 ZFEÚ, tým, že v odseku 1 stanovuje, že ECB má výlučné právo povoľovať vydávanie eurobankoviek v Únii, že ECB a národné centrálné banky môžu vydávať takéto bankovky a že takto vydané bankovky sú jedinými bankovkami, ktoré majú v Únii výlučné postavenie zákonného

platidla, tento článok stanovuje pravidlá týkajúce sa vydávania eurobankoviek v Únii a zakotvuje v primárnom práve, spolu s článkom 16 prvým odsekom treťou vetou Protokolu o ESCB a ECB postavenie zákonného platidla týchto bankoviek. Okrem toho uvedený článok tým, že v odseku 2 stanovuje, že členské štáty môžu vydávať euromince v objeme schválenom ECB, stanovuje tiež pravidlá, ktorých cieľom je regulovať vydávanie euromincí.

- 42 Pokiaľ ide o článok 133 ZFEÚ, tento článok oprávňuje normotvorcu Únie, aby bez toho, aby boli dotknuté právomoci ECB, stanovil opatrenia sekundárneho práva potrebné na používanie eura ako jednotnej meny.
- 43 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 64 až 66 svojich návrhov, článok 128 ods. 1 a článok 133 ZFEÚ sú základom jedinečnosti eura a predstavujú predpoklad na účinné vykonávanie menovej politiky Únie.
- 44 Na jednej strane totiž článok 128 ods. 1 ZFEÚ, rovnako ako článok 16 prvý odsek tretia veta Protokolu o ESCB a ECB, tým, že priznáva iba eurobankovkám emitovaných ECB a národnými centrálnymi bankami postavenie „zákonného platidla“, zakotvuje oficiálny charakter týchto bankoviek v eurozóne, pričom vylučuje, aby iné bankovky mohli mať takýto charakter.
- 45 Keďže uvedený článok 128 ods. 1 ZFEÚ neodkazuje na právo členských štátov na účely vymedzenia zmyslu a rozsahu pojmu „zákonné platidlo“, ktorý obsahuje, tento pojem predstavuje pojem práva Únie, ktorý si v zásade vyžaduje v celej Európskej únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať nielen znenie ustanovení, v ktorých je použitý, ale aj kontext týchto ustanovení a nimi sledovaný cieľ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, AFMB, C-610/18, EU:C:2020:565, bod 50 a citovaných judikatúru).
- 46 V tejto súvislosti treba uviesť, že pojem „zákonné platidlo“ s postavením platobného prostriedku vyjadreného v menovej jednotke vo svojom bežnom zmysle znamená, že tento platobný prostriedok nemôže byť vo všeobecnosti odmietnutý ako úhrada dlhu vyjadreného v tej istej menovej jednotke v jeho nominálnej hodnote s účinkom splnenia peňažnej povinnosti.
- 47 Tento výklad v zmysle bežného významu je potvrdený odporúčaním 2010/191, ktoré sa konkrétne týka rozsahu a účinkov eurobankoviek a euromincí ako zákonného platidla, pričom sa spresňuje, že postavenie zákonného platidla týchto mincí bolo zakotvené v článku 11 nariadenia č. 974/98.
- 48 Je pravda, že podľa článku 288 piateho odseku ZFEÚ odporúčania nie sú záväzné, čiže nemôžu zakladať aktívnu legitimitáciu jednotlivcov, pokiaľ ide o domáhanie sa práv pred vnútroštátnym súdom. Patria však medzi právne akty Únie, takže Súdny dvor ich môže zohľadniť pri poskytovaní užitočných informácií na výklad relevantných ustanovení práva Únie.
- 49 Bod 1 odporúčania 2010/191 obsahuje – ako vyplýva z jeho nadpisu – spoločné vymedzenie pojmu „zákonné platidlo“, pričom spresňuje, že ak existuje peňažná povinnosť, zákonne platidlo, t. j. eurobankovky a euromince, by malo znamenať po prvé povinné akceptovanie týchto bankoviek a mincí, po druhé ich akceptovanie v nominálnej hodnote a po tretie ich možnosť splniť peňažnú povinnosť. Tento bod teda potvrdzuje, že uvedený pojem „zákonné platidlo“ sa vzťahuje okrem iného na zásadnú povinnosť akceptovania eurobankoviek a euromincí na účely platby.
- 50 Na druhej strane článok 133 ZFEÚ, ktorý nahrádza článok 123 ods. 4 ES a článok 109 L ods. 4 Zmluvy ES, tým, že normotvorcovi Únie umožňuje prijať opatrenia potrebné na používanie eura ako jednotnej meny, odráža potrebu stanoviť jednotné zásady pre všetky členské štáty, ktorých menou je euro, s cieľom chrániť záujem hospodárskej a menovej Únie ako celku a eura ako jednotnej meny, a v dôsledku toho, ako bolo uvedené v bode 39 tohto rozsudku, prispieva k sledovaniu hlavného cieľa menovej politiky Únie spočívajúceho v udržaní cenovej stability.

- 51 Z toho vyplýva, že podľa právomoci pôvodne uvedenej v článku 109 L ods. 4 Zmluvy ES, neskôr v článku 123 ods. 4 ES, ktorá je teraz zakotvená v článku 133 ZFEÚ, je len normotvorca Únie oprávnený spresniť právny režim zákonného platidla, ktorý sa priznáva eurobankovkám na základe článku 128 ods. 1 ZFEÚ, ako aj článku 16 prvého odseku tretej vety Protokolu o ESCB a ECB, a postavenia zákonného platidla priznaného eurominciám článkom 11 nariadenia č. 974/98 v rozsahu, v akom je to potrebné na používanie eura ako jednotnej meny.
- 52 V súlade s článkom 2 ods. 1 ZFEÚ takáto výlučná právomoc vylučuje akúkoľvek právomoc členských štátov v danej oblasti okrem prípadov, ak konajú na základe splnomocnenia udeleného Úniou alebo vykonávajú akty Únie.
- 53 V tejto súvislosti treba na účely odpovede na tretiu otázku spresniť, že aj za okolnosti, keby Únia nevykonávala svoju výlučnú právomoc, prijatie členským štátom alebo zachovanie v platnosti ustanovenia patriaceho do tejto právomoci nemôže byť odôvodnené len touto okolnosťou.
- 54 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 39 svojich návrhov, ak sa Únii prizná výlučná právomoc, ku strate právomoci členských štátov dochádza bezprostredne a na rozdiel od prípadu patriaceho do oblasti delenej právomoci nie je na účely tejto straty dôležité, či Únia vykonala alebo nevykonala svoju právomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 1981, Komisia/Spojené kráľovstvo, 804/79, EU:C:1981:93, bod 20).
- 55 Na jednej strane to znamená, že nemožno považovať za nevyhnutné na použitie eura ako jednotnej meny v zmysle článku 133 ZFEÚ a presnejšie na stanovenie postavenia zákonného platidla eurobankoviek podľa článku 128 ods. 1 ZFEÚ a článku 16 prvého odseku tretej vety Protokolu o ESCB a ECB uložiť absolútnu povinnosť akceptovať tieto bankovky ako platobný prostriedok. Zo spresnení obsiahnutých v bodoch 46 až 49 tohto rozsudku totiž vyplýva, že postavenie zákonného platidla nevyžaduje absolútne akceptovanie, ale len principiálne akceptovanie eurobankoviek ako platobného prostriedku. Na druhej strane nie je na použitie eura ako jednotnej meny a presnejšie na zachovanie účinnosti postavenia hotovosti označenej v euro ako zákonného platidla navyše ani nevyhnutné, aby normotvorca Únie vyčerpávajúcim a jednotným spôsobom stanovil výnimky z tejto základnej povinnosti, pokiaľ je všeobecne zaručená možnosť pre každého dlžníka, aby splnil peňažnú povinnosť platbou v hotovosti.
- 56 Z toho vyplýva, že výlučná právomoc Únie v oblasti menovej politiky, ako uviedol generálny advokát v bode 98 svojich návrhov, nemá vplyv na právomoc členských štátov, ktorých menou je euro, upravovať spôsoby plnenia peňažných povinností, či už verejnoprávnych alebo súkromnoprávných, najmä pokiaľ takáto právna úprava nezasahuje do zásady, podľa ktorej musí byť vo všeobecnosti možné splniť peňažnú povinnosť platbou v hotovosti. Táto výlučná právomoc teda nebráni členskému štátu, aby v rámci výkonu vlastných právomocí, akou je organizácia jeho verejnej správy, prijal opatrenie, ktoré ukladá tejto verejnej správe povinnosť akceptovať platby v hotovosti zo strany spravovaných subjektov, alebo, ako je uvedené v rámci druhej otázky, ktoré z dôvodu verejného záujmu zavádza výnimku z tejto povinnosti pre platby uložené verejnou mocou, ak sa dodržia určité podmienky, ktoré budú spresnené v rámci preskúmania tejto otázky.
- 57 Vnútroštátnemu súdu, ktorý má ako jediný právomoc vykladať vnútroštátne právo, prináleží overiť, či § 14 ods. 1 druhá veta BBankG sa má vzhľadom na svoj cieľ a obsah vykladať ako opatrenie prijaté v rámci vlastných právomocí členských štátov, ako je opísané v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.
- 58 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na prvú a tretiu prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 2 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 3 ods. 1 písm. c), článkom 128 ods. 1 a článkom 133 ZFEÚ, ako aj s článkom 16 prvým odsekom treťou vetou Protokolu o ESCB a ECB sa má vykladať v tom zmysle, že bez ohľadu na akúkoľvek výkon výlučnej právomoci Úniou v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, bráni tomu, aby členský štát prijal ustanovenie, ktoré

vzhľadom na svoj cieľ a obsah vymedzuje právny režim eurobankoviek ako zákonného platidla. Nebráni však tomu, aby členský štát prijal v rámci výkonu vlastnej právomoci, akou je organizácia jeho verejnej správy, ustanovenie, ktoré uvedenej správe ukladá povinnosť akceptovať platbu v hotovosti peňažných záväzkov, ktoré ukladá.

O druhej otázke

- 59 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 128 ods. 1 tretia veta ZFEÚ, článok 16 prvý odsek tretia veta Protokolu o ESCB a ECB, ako aj článok 10 druhá veta nariadenia č. 974/98 vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje možnosť splniť peňažnú povinnosť uloženú verejnou mocou platbou v hotovosti.
- 60 Treba zdôrazniť, že odpoveď na túto otázku je nevyhnutná len za predpokladu, že vnútroštátny súd na základe odpovede Súdneho dvora na prvú a tretiu otázku dospeje k záveru, že § 14 ods. 1 BBankG, vykladaný spôsobom uvedeným v bode 32 tohto rozsudku, nie je zlučiteľný s výlučnou právomocou Únie, pokiaľ ide o menovú politiku pre členské štáty, ktorých menou je euro, a že žalovaný vo veci samej tak mal právomoc prijať § 10 ods. 2 štatútu o spôsoboch platby.
- 61 V tejto súvislosti treba uviesť, že postavenia eurobankoviek ako zákonného platidla je zakotvené nielen v primárnom práve v článku 128 ods. 1 tretej vete ZFEÚ a v ustanovení, ktoré skoro identicky preberá toto znenie, t. j. v článku 16 prvom odseku tretej vete Protokolu o ESCB a ECB, ale aj v sekundárnom práve v článku 10 druhej vete nariadenia č. 974/98. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 47 tohto rozsudku, hoci Zmluva o FEÚ zakotvuje len postavenie eurobankoviek ako zákonného platidla, článok 11 druhá veta tohto nariadenia priznáva tiež postavenie zákonného platidla eurominciam.
- 62 V tejto súvislosti hoci znenie ustanovení, o ktorých výklad sa žiada v rámci druhej otázky, bráni prijatiu vnútroštátneho predpisu, ktorého cieľom alebo účinkom je právne alebo fakticky zrušenie hotovosti označenej v euro, najmä tým, že sa vo všeobecnosti zamedzí možnosti splniť peňažnú povinnosť platbou v hotovosti, tieto ustanovenia neumožňujú samy osebe určiť, či vnútroštátne pravidlo, ktoré len obmedzuje používanie hotovosti na splnenie peňažnej povinnosti uloženej verejnou mocou, je tiež v rozpore s právom Únie.
- 63 Pokiaľ ide o kontext týchto ustanovení, treba uviesť, že odôvodnenie 19 nariadenia č. 974/98 spresňuje, že obmedzenia platieb v bankovkách a minciach, zavedené členskými štátmi z verejných dôvodov, nie sú nezlučiteľné s postavením zákonného platidla eurobankoviek a euromincí za predpokladu, že existujú iné zákonné prostriedky na vyrovnávanie peňažných pohľadávok.
- 64 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že hoci preambula aktu Únie nemá záväznú právnu silu a nemožno sa na ňu odvolávať ani na účely odchýlenia sa od samotných ustanovení dotknutého aktu, ani s cieľom výkladu týchto ustanovení v rozpore s ich znením, môže spresniť ich obsah, keďže odôvodnenia, ktoré sú v tejto preambule uvedené, sú dôležitým výkladovým nástrojom, ktorý môže vysvetľovať vôľu normotvorcu tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Puppink a i./Komisia, C-418/18 P, EU:C:2019:1113, body 75 a 76, ako aj citovanú judikatúru).
- 65 Pokiaľ ide konkrétnejšie o zmienku o „verejných dôvodoch“ v odôvodnení 19 nariadenia č. 974/98, treba uviesť, že zatiaľ čo niektoré jazykové verzie tohto odôvodnenia, ako je nemecká jazyková verzia, používajú výraz „dôvody verejného poriadku“, iné jazykové verzie, ako napríklad v anglickom alebo francúzskom jazyku, používajú výraz „dôvody verejného záujmu“. Formulácia použitá v jednej z jazykových verzií ustanovenia práva Únie nemôže slúžiť ako jediný základ pre výklad tohto ustanovenia, ani jej nemožno v tejto súvislosti dávať prednosť pred inými jazykovými verziami. V prípade existencie takejto nerovnosti sa má dané ustanovenie vykladať v závislosti od všeobecnej

štruktúry a účelu právneho predpisu, ktorého je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Naturschutzbund Deutschland – Landesverband Schleswig-Holstein, C-297/19, EU:C:2020:533, bod 43).

- 66 Keďže obmedzenia platieb eurobankovkami a euromincami môžu byť v praxi odôvodnené tak dôvodmi verejného poriadku týkajúcimi sa bezpečnosti alebo boja proti trestnej činnosti, ako aj verejným záujmom zabezpečiť účinnú organizáciu platieb v spoločnosti, na zabezpečenie jednotného uplatňovania dôvodov výnimky vo všetkých členských štátoch treba použiť výraz, ktorý má širší význam, a to výraz „dôvody verejného záujmu“.
- 67 Za týchto podmienok treba článok 10 druhú vetu a článok 11 druhú vetu nariadenia č. 974/98 v spojení s odôvodnením 19 tohto nariadenia chápať v tom zmysle, že jednak postavenie zákonného platidla týchto bankoviek a mincí v zásade znamená povinnosť akceptovať uvedené bankovky a mince, a jednak, že členské štáty môžu v zásade túto povinnosť obmedziť s ohľadom na dôvody verejného záujmu.
- 68 Treba spresniť, ako uviedol generálny advokát v bode 129 svojich návrhov a ako zdôraznila väčšina dotknutých osôb, ktoré predložili pripomienky, že takéto obmedzenia musia byť primerané sledovanému cieľu verejného záujmu.
- 69 Vzhľadom na skutočnosť, že členské štáty ukladaním takýchto obmedzení pri výkone svojich zvrchovaných právomocí, obmedzujú právom Únie vo všeobecnosti priznanú možnosť splniť peňažnú povinnosť eurobankovkami a euromincami, sa musia ubezpečiť, že opatrenia, ktoré prijímajú, dodržiavajú zásadu proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie.
- 70 Zásada proporcionality pritom podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyžaduje, aby dotknuté opatrenia boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných dotknutou právnou úpravou a aby nešli nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie týchto cieľov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, bod 34 a citovanú judikatúru).
- 71 Hoci v prejednávanej veci prináleží vnútroštátnemu súdu posúdiť, či právna úprava dotknutá vo veci samej dodržiava podmienky uvedené v bodoch 68 až 70 tohto rozsudku, Súdny dvor, ktorý rozhoduje o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, môže prípadne poskytnúť objasnenia, ktoré vnútroštátny súd usmernia pri jeho rozhodovaní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2019, Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego, C-614/17, EU:C:2019:344, bod 37 a citovanú judikatúru).
- 72 Pokiaľ ide o dôvody verejného záujmu uvádzané na odôvodnenie toho, že právna úprava dotknutá vo veci samej vylučuje platenie úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie v hotovosti, treba uviesť, že verejnoprávny vysielateľ spolkovej krajiny Hesensko vo svojich písomných pripomienkach zdôraznil, že vzhľadom na približne 46 miliónov platiteľov úhrady v Nemecku povinnosť platiť úhradu za rozhlasové a televízne vysielanie bezhotovostnými spôsobmi má za cieľ zabezpečiť účinný výber tejto úhrady a vyhnúť sa značným dodatočným nákladom.
- 73 V tejto súvislosti je skutočne vo verejnom záujme, aby peňažné dlhy voči verejným orgánom mohli byť platené spôsobom, ktorý im nespôsobí neprimerané náklady brániace týmto orgánom zabezpečovať poskytovanie služieb pri čo najnižších nákladoch.
- 74 Treba teda konštatovať, že dôvod verejného záujmu založený na potrebe zabezpečiť splnenie peňažnej povinnosti uloženej verejnou mocou môže byť dôvodom na obmedzenie platieb v hotovosti, najmä ak je počet platiteľov, od ktorých sa má úhrada vybrať, veľmi vysoký.

- 75 Pokiaľ ide o podmienku, podľa ktorej dotknuté opatrenia nesmú ísť nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie sledovaných cieľov, z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje na účely platby úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie iné zákonné prostriedky než platba v hotovosti, a to inkaso, bežný bankový prevod alebo trvalý platobný príkaz.
- 76 Obmedzenie, o ktoré ide vo veci samej, sa teda zdá byť vhodné a zároveň potrebné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v účinnom výbere úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie, keďže umožňuje vyhnúť sa tomu, aby bol správny orgán vystavený neprimeranému finančnému zaťaženiu, pokiaľ ide o náklady, ktoré by so sebou nieslo všeobecné zavedenie postupu umožňujúceho platiteľom úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie platiť túto úhradu v hotovosti.
- 77 Vnútroštátnemu súdu však prináleží overiť, či je takéto obmedzenie primerané tomuto cieľu, najmä vzhľadom na skutočnosť, že alternatívne zákonné spôsoby na platenie úhrady za rozhlasové a televízne vysielanie nemusia byť ľahko dostupné pre všetky osoby, ktoré ju platia, čo by znamenalo, že pre osoby, ktoré nemajú prístup k týmto prostriedkom, treba stanoviť možnosť platiť v hotovosti.
- 78 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na druhú otázku treba odpovedať tak, že článok 128 ods. 1 tretia veta ZFEÚ, článok 16 prvý odsek tretia veta Protokolu o ESCB a ECB, ako aj článok 10 druhá veta nariadenia č. 974/98 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje možnosť splniť peňažnú povinnosť uloženú verejnou mocou eurobankovkami, pod podmienkou, že po prvé táto právna úprava nemá za cieľ ani za účinnosť vymedzenie právneho režimu týchto bankoviek ako zákonného platidla, po druhé právne ani fakticky nevedie k zrušeniu uvedených bankoviek najmä tým, že vo všeobecnosti zamedzí možnosť splniť peňažnú povinnosť platbou v hotovosti, po tretie bola prijatá s ohľadom na dôvody verejného záujmu, po štvrté obmedzenie platieb v hotovosti, ktoré táto právna úprava spôsobuje, je vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa verejného záujmu a po piate nejde nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie tohto cieľa, v tom zmysle, že existujú iné zákonné prostriedky na splnenie peňažnej povinnosti.

O trovách

- 79 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- Článok 2 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 3 ods. 1 písm. c), článkom 128 ods. 1 a článkom 133 ZFEÚ, ako aj s článkom 16 prvým odsekom treťou vetou Protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky sa má vykladať v tom zmysle, že bez ohľadu na akýkoľvek výkon výlučnej právomoci Európskou úniou v oblasti menovej politiky pre členské štáty, ktorých menou je euro, bráni tomu, aby členský štát prijal ustanovenie, ktoré vzhľadom na svoj cieľ a obsah vymedzuje právny režim eurobankoviek ako zákonného platidla. Nebráni však tomu, aby členský štát prijal v rámci výkonu vlastnej právomoci, akou je organizácia jeho verejnej správy, ustanovenie, ktoré uvedenej správe ukladá povinnosť akceptovať platbu v hotovosti peňažných záväzkov, ktoré ukladá.**
- Článok 128 ods. 1 tretia veta ZFEÚ, článok 16 prvý odsek tretia veta Protokolu (č. 4) o štatúte európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky, ako aj článok 10 druhá veta nariadenia Rady (ES) č. 974/98 z 3. mája 1998 o zavedení eura sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje možnosť splniť peňažnú**

povinnosť uloženú verejnou mocou eurobankovkami, pod podmienkou, že po prvé táto právna úprava nemá za cieľ ani za účinok vymedzenie právneho režimu týchto bankoviek ako zákonného platidla, po druhé právne ani fakticky nevedie k zrušeniu uvedených bankoviek najmä tým, že vo všeobecnosti zamedzí možnosti splniť peňažnú povinnosť platbou v hotovosti, po tretie bola prijatá s ohľadom na dôvody verejného záujmu, po štvrté obmedzenie platieb v hotovosti, ktoré táto právna úprava spôsobuje, je vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa verejného záujmu a po piate nejde nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie tohto cieľa, v tom zmysle, že existujú iné zákonné prostriedky na splnenie peňažnej povinnosti.

Podpisy